

Simon Adri

(1974, Szeged) költő, kritikus,
szerkesztő, Budapesten él,
Bella István-díjas

Simon Adri

Covid-rendezvény a Dózsa György úton

„Baljós július” – gondoltam a kapun kilépve.
Úgy tört rám az érzés, mint ósklausztrófóbia
valami elhagyott senkiföldjén éjfélkor,
ki tudja, miért és meddig veszteglő vonaton.
A fekvőrendőrön lassan áttekerve,
a Városligeti fasor szűk szervizútján
a kiegészített utcalámpák alatt kerülgetni kellett
szétrobbant üvegek veszélyes csapdáit
(sunyi ellenségei minden kétkerekűnek).
A Dózsa György útra kanyarodva olyan
jelenést láttam, amelyet eddig soha:
először csak a különös csend tűnt föl,
a megszokott szombat esti utcazaj hiánya.
Szinte temetői némaság, sehol egy autó, se busz.
Néhány foszforeszkáló háromszög jelezte
és pár forgalomirányító egyenruhás:
futóverseny tanúja vagyok, K&H maratoné.
Láttam már futóversenyt korábban is:
lelkes drukkerok biztatása a kordonok mögül,
délelőtt volt vagy kora délután, többnyire
tűző nap. Itt, e szokatlan csend-futásban csak a
cipők surrogtak a négysávós aszfalton
a késő esti, gyérülő mesterséges fényben,
mint vonuló madárraj szelet hasító szárnyai,
mint hadifoglyok baljós talp-nesze
vagonok közt veszteglő pályaudvaron.
Sokáig álltam, fülelve a surrogó cipőket,
nézve a sötét, néma versenyt, akár gyűrött
dokuszalagról – éltem itt egykor, bár
mostanában csak vendégként járok a rég kihalt,
egykor talpaktól derengő Dózsa György úton.